

ELS DIES TRANQUILS

Primera edició: València, Consorci d'Editors Valencians, 1988 (Gegal Llibres, 16).

La present versió és una revisió duita a terme per l'autor el 1998.

in locum refrigerii, lucis et pacis...

I

Calla, Azbe, i escolta
aquest silenci vast,
ferit d'aromes i colors terribles.
Ara és el temps
que els arbres s'equivoquen
i els ocells, desesmatats,
mosseguen les tres cares de la nit.
Ningú no resa
dins la casa dels somnis.
Ningú no cau pels escalons del cel.
I la precisa
maquinària del temps, fulgent prodigi
de peces i engranatges, va girant
de cap enrera,
roent, xerriquejant:
torna la llet
a les sines pansides, lentament
la carn es despodreix i les arbredes
arrelen cap al cel,
la llum
retorna cap al sol, passant la lluna,
i un déu de pedra
sura sobre el mar.
Tu i jo,
dolça i tràgica Azbe,
encara no hem nascut.

II

L'ANIMAL QUE NO EXISTEIX

Estotjaves
peixos de pols dins el secret escriny.
Eres petita, com una larva
vinguda del no-res,
i jugaves.
Parsimoniosament, cuinaves no sé quins
queviures invisibles
i jo et mirava
i m'hi delia,
i els ossos
del meu esguard tremien
silenciosament.
Judiciós, vaig dir-me: «Maduri el fruit
i que dins ell s'acreixi la bellesa,
conformin
els meus dits el seu palpar...»
I et feres gran,
parlant de forma estranya amb les joguines,
escrivint noms
que ningú no entenia, cuinant
insectes que cruixien dins un fètid brou.
I, amb la primera sang, ja tenies
damunt les espatlles el fràgil
projecte d'unes ales, un moll tendrum
t'allargava l'espina
i, entre els teus lluminosos
cabells, hi traspuava el rònc
presagi d'una banya.
I jo et mirava
i m'estremia, i els ossos
del meu esguard fremien sense seny.

III

LA ROSA

Veus, Carlota, els caps que estim, indòmits,
el seu coll flexible, poderós i tendre?
Mira com corren, àgils, entre els vells arbres de Lofoten,
com se'n sorprenden,

de cada fulla i cada branca,
com s'entremescla

el cor del bosc amb el seu cor.

Els

són el mateix bosc, el llindar i la rosa,
caps vivents enllà de la destrat,

sang silenciosa, sang
que serà vessada per mi damunt les tombes verges
perquè hi creixin,
negres com els seus ulls,

estrany estrany.

IV

Si et retallés, Baubo, dins el nevós jardí
el fi ventall de les pipelles
i un vent de plata fes fremir, de sobte,
les fulles i els estels.

Si els prims cabells
del teu esguard restessin
quiets damunt les teves galtes
i imaginassis, en la transparència,
esquelets de llàgrima,

escates,
les ombres i el foc.

Si, inclinats sobre els balcons del cel,
els àngels la terra contemplessin
i un, d'entre ells, mugués la boca i digués,
tot senyalant la fondària:

«Mireu, llà baix,
un home amb el seu monstre, que passeja...»

V

GERIPPE

Damunt el pont somnia

la donzella adormida

un arc del cel.

VII

RECORD DE SIMÓ EL MAG

Ofega

la llum a mots, Carlota, aquesta llàntia
salaç que ens il·lumina, que ens fa enclins
a la mirada, a aquesta dansa
absurda de colors
que ens fer el cor sense brandir cap daga.
Digues-li el nom
secret de cada espurna, que tremoli
la flama i s'estremeixi

el ble apegalós.

O, amb més violència, com fent veure
que som cecs
i cap claror no ens sobta, fes
amb mots antics un joc pervers

i silenciós,
que s'assabenti

que no estem sols, que ens emparen
veus més contundents,

boques de pedra.

Insistim-hi,
sens treva, persistents,
fins que de sobte
un prim tel d'oratge ens retorni la nit, la fosca,
i puguem, innocents, purs,

finalment
intentar de dormir.

VIII

RECORD DE SIMÓ EL MAG
(primera versió)

Menja la llum,
tota. Que res no pertorbi
la tenebra,

que la nit no sàpiga, Helena,
que jo no som *El faust*
ni tu ets Saviesa.

X

Passa, Ascàlabus,

el temps d'una manera estranya.

El cant

dels ocells de Catai

desvetlla els morts de Lícia.